

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇာ နှစ်ပတ်ချက်၊ ဝဇ္ဇာ နှစ်ပတ်ချက်

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/maharsarpaypublishing
www.maharsarpay.com

ထုတ်ဝေခြင်း	ဒုတိယအကြိမ် ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၂၅ ခုနှစ်
စောင်ရေ	၅၀၀
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ	ကျော်မင်းမောင်
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်သိမ့်သူစိုး (၀၁၂၈၅)
ပုံနှိပ်သူ	ဦးဝင်းဗိုလ်ဗိုလ်(နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆ အမှတ်-၁၉၄-၁၉၆၊ ၃၉-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
စာစစ်	တင်မိခိုင်
စာအုပ်ချုပ်	ကိုမဲ (ငွေအိမ်စည်စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း) ၀၉၂၆၄၅၆၅၆၅၇
ဖြန့်ချိရေး	မဟာစာပေ အမှတ်-၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ သာယာဝတီမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့ ဖုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၃၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄
တန်ဖိုး	၂၅၀၀၀ ကျပ်

ကျော်အောင်

ဓားလွတ်ကိုင်ဆာမူရိုင်း၏ ကိုကာကိုလာယဉ်ကျေးမှု ၊ ကျော်အောင်
ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၅
စာ ၄၈၅၊ ၂၀.၅ × ၁၂.၅ စင်တီ
(၂) ဓားလွတ်ကိုင်ဆာမူရိုင်း၏ ကိုကာကိုလာယဉ်ကျေးမှု

ကျော်အောင်

ဓားလွတ်ကိုင်ဆာမှုရိုင်း၏
ကိုကာကိုလာယဉ်ကျေးမှု

စာရေးသူ၏အမှာ

ဓားလွတ်ကိုင်ဆာမူရိုင်း၏ ကိုကာကိုလာယဉ်ကျေးမှုသည် ဂျပန် နိုင်ငံ ခရီးသွားဆောင်းပါးရှည်ဖြစ်ပါသည်။

အာရှဒေသ ယူနက်စကိုအဖွဲ့ခွဲက နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း စာအုပ်ထုတ်ဝေ ရေးနှင့်ဆိုင်သည့် သင်တန်းတစ်ခုကို ဂျပန်နိုင်ငံ တိုကျိုမြို့၌ ကျင်းပပါသည်။ ကံအားလျော်စွာ ထိုသင်တန်းသို့ ကျွန်တော် တက်ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ယင်းမှာ ၁၉၇၇ တွင်ဖြစ်ပြီး သင်တန်းကာလအားဖြင့် သုံးဆယ့်သုံးရက် ကြာမြင့်ပါ သည်။ ၁၉၇၇ စက်တင်ဘာ ၂၆ မှ နိုဝင်ဘာ ၁ အထိ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုခရီး၏ အတွေ့အကြုံကို ဤဆောင်းပါးရှည်တွင် ဖော်ပြထားခြင်းပါသည်။

ဓားလွတ်ကိုင်ဆာမူရိုင်း၏ ကိုကာကိုလာယဉ်ကျေးမှုကို စန္ဒာမဂ္ဂဇင်း တွင် ၁၉၇၉ နိုဝင်ဘာလမှ ၁၉၈၂ ဇွန်လအထိ သုံးဆယ့်နှစ်လ ဆက်တိုက် ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ကိုဝင်းဦးနှင့် စန္ဒာမဂ္ဂဇင်းကို များစွာကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဖော်ပြပါရစေ။

ဂျပန်နိုင်ငံ တိုကျိုမြို့တွင် ကျွန်တော် နေခဲ့ရသည်မှာ သုံးဆယ့် သုံးရက်မျှသာဖြစ်ပါသည်။ နေ့စဉ် နံနက် ကိုးနာရီမှ ညနေ လေးနာရီခွဲအထိ

သင်တန်းတက်ရပါသည်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့များတွင်လည်းကောင်း၊ ညနေပိုင်း ညဦးပိုင်းတို့တွင်လည်းကောင်း၊ ကိုယ့်အစီအစဉ်နှင့်ကိုယ် လည်ပတ်ကြည့်ရှုခွင့်၊ လေ့လာခွင့်ရပါသည်။ ယင်းမှာ အလွန်နည်းသည့် အချိန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

တိုကျိုမြို့တွင် ကြည့်စရာ၊ လေ့လာစရာ၊ ငေးမောစရာတို့ ပေါ့ပါသည်။ များပြားပါသည်။ တိုကျိုမြို့ကြီးသည် ရန်ကုန်တိုင်းနီးပါး ကျယ်ပါသည်။ လူဦးရေ ဆယ့်တစ်သန်းရှိပါသည်။ တိုကျိုကြီးတွင် လူပင်လယ်ထဲ၌ သွားလာလှုပ်ရှားယင်း ဗဟုသုတ ရှာမှီးရသည်။ သုံးပတ်လောက်ရှိပြီး သွားတတ်လာတတ်ရှိကာ လူရည်လည်လာသည့်အခါ ကျွန်တော့်မှာ ဂျပန်နိုင်ငံမှ ခွာခဲ့ရပါသည်။ သို့ဖြစ်ရာ စုံစေ့အောင် ကြည့်ရှုလေ့လာခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါ။ အခွင့်သင့်လျှင် နောက်တစ်ခေါက် ထပ်သွားချင်ပါသေးသည်။

ယခုမူ ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံ၊ စရိုက်၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ စက်မှုလုပ်ငန်း၊ ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှု စသည်တို့ကို အနည်းအကျဉ်းမျှသာ ဖော်ပြနိုင်ပါသည်။

ယခုအခါ နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ သွားလာခွင့်ရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ အတော်လေးများပြားလာပါသည်။ အထူးသဖြင့် စက်မှုနိုင်ငံကြီးတစ်ခုဖြစ်သော ဂျပန်နိုင်ငံသို့ သွားရောက်ကြသူ အတော်များပါသည်။ ယင်းတို့တွင် ဝန်ကြီးများ၊ လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်များ၊ အစိုးရဌာနအကြီးအကဲများ၊ ပညာရှင်များ၊ ပါမောက္ခများ၊ ကျောင်းဆရာများ၊ ပညာတော်သင်ကျောင်းသားများ၊ သတင်းစာဆရာများ၊ အနုပညာရှင်များ၊ စာရေးဆရာများ ပါဝင်ပါသည်။

ယင်းတို့အနက် စာရေးတတ်သူ၊ စာရေးနိုင်သူတို့က အခွင့်ရလျှင် မိမိတို့အတွေ့အကြုံကို ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ တင်ပြခဲ့ကြပါသည်။ သူတို့နည်းတူ ကျွန်တော်လည်း မိမိအတွေ့အကြုံကို ရိုးသားပွင့်လင်းစွာပင် တင်ပြထားပါသည်။ ရှုထောင့်ချင်း၊ အမြင်ချင်းကား တူနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ တင်ပြပုံတင်ပြနည်းတွင်လည်း ကွဲပြားမည်ဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ အားလုံးလိုလိုမှာ သုတ၊ ရသ ပွားစေသည်သာဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခု မှာလိုပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ စာဖတ်ပရိသတ်တွင် အင်္ဂလိပ်စာ တတ်သူတို့သည် ဂျပန်နိုင်ငံနှင့် ဂျပန်လူမျိုးအကြောင်းကို ပြည်တွင်းပြည်ပ အင်္ဂလိပ်သတင်းစာ၊ မဂ္ဂဇင်းတို့မှ ဖတ်ရှုနိုင်ကြသူများ ဖြစ်ပါသည်။ အချို့မှာ ဂျပန်အကြောင်းကို

ကျွန်တော် ဖော်ပြသည်ထက် ပို၍စုံလင်စွာ သိနားလည်ပြီး ဖြစ်ကြပါလိမ့်မည်။ ဂျပန်ဗဟုသုတတွင်လည်း ကျွန်တော့်ထက်ပို၍ စုံလင်မည်ဖြစ်ကြပါလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း သူတို့ကဲ့သို့ အင်္ဂလိပ်စာနယ်ဇင်း မဖတ်ရသူ၊ မဖတ်နိုင်သူတို့ မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့အပြားတွင် အများအပြားရှိပါသည်။ သို့ဖြစ်ရာ သူတို့ကဲ့သို့သော မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်သက်သက်အတွက် ရည်ရွယ်ကာလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ပြည့်စုံနိုင်ရန် အားထုတ်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်တော်၏ စေတနာတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်းပါးရေးနေစဉ်နှင့် ရေးပြီးနောက် တွေ့ဆုံရသည့် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း အသိအကျွမ်းတို့က ‘မဂ္ဂဇင်းတွင် လစဉ် ထုံပိုင်းထုံပိုင်းဖတ်ရသည်ကို အားမရပါ။ စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ပါ’ ဟု ဆန္ဒပြုကြပါသည်။ ယခုသူတို့၏အလိုကို ဖြည့်ဆည်းရသဖြင့် ဝမ်းသာမိပါသည်။

ဤဆောင်းပါးမှာ ချောမွေ့စေရန် ကူညီကြသည့် ဆရာဦးဝန်(မင်းသုဝဏ်)နှင့် မမကြည်၊ တက္ကသိုလ်များ စာကြည့်တိုက်မှူး ဦးသော်ကောင်း၊ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှ ဒေါ်ရီမေကောင်း၊ စက်မှုတက္ကသိုလ်မှ ဦးကောင်းညွန့်နှင့် ဦးရွှေတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဂျပန်နိုင်ငံ မြန်မာသံရုံး အမှုထမ်း ဦးတင်ဦးကိုလည်းကောင်း များစွာကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဖော်ပြပါရစေ။

ကျော်အောင်
၇၉၊ အင်းလျားလမ်း

၁၉၇၇ စက်တင်ဘာ ၂၆ တနင်္လာနေ့။

ခါတိုင်း ခရီးထွက်လျှင် အမြဲလိုလို အဖော်ပါသည်။ သည်တစ်ခါတော့ တစ်ကိုယ်တည်း။ သို့ဖြစ်ရာ မဆီမဆိုင်ပင် အာရုံတစ်ခုသည် နားထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ဟိုတုန်းက ကာဌေးရုံ၌ ကပြခဲ့သော စာရေးဆရာပြဇာတ်တစ်ခုတွင် ရွှေညာမောင်နှင့် ဆရာဝေတို့ဆိုသည့် “အို...ဘယ့်နှယ် အဖော်မပါ သွားရှာရော့ ဝေးမြေတာ” ဤသီချင်းသံကို နားထဲတွင် ကြားယောင်လာသည်။

ခါတိုင်း ခရီးထွက်သည်မှာ စာဆိုတော်ခရီး၊ ကုန်ကြမ်းရှာ ဗဟုသုတခရီး၊ အလည်အပတ်ခရီးတို့သာဖြစ်သည်။ ယင်းတို့မှာလည်း ပြည်တွင်းခရီး၊ ယခုကား မိုင်လေးထောင်ကျော်ဝေးသည့် ဂျပန်ပြည် တိုကျိုမြို့သို့။

ခရီးစဉ်မှာ ရန်ကုန်မှ ဘန်ကောက်။ ဘန်ကောက်မှ မနီလာ။ မနီလာမှ တိုကျိုသို့ ဖြစ်သည်။

မင်္ဂလာဒုံ လေယာဉ်ကွင်း ပြည်ပခရီးသည်များ အဆောင်မှ ထွက်

လာလျှင် ဝရန်တာဘက်ဆီသို့ ခေါင်းမောကြည့်လိုက်မိသည်။ လက်ငှေ့ယမ်း
နေသည့်လူအုပ်မှာ ဝရန်တာထက်တွင် ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိမည်ထင်သည်။
မနည်းပင် လူကွဲအောင် ကြည့်ရသည်။ လက်ငှေ့ယမ်းသည်နှင့်အတူ အသံ
များကိုလည်း ကြားရသည်။ ထိုနေ့က လိုက်ပို့ကြသည့်သူများမှာ အတော်
များသည်။ ကျွန်တော်တို့ စီးသည့် ဖော်ကာဂျက်လေယာဉ်တွင် ခရီးသည်
လေးဆယ်ကျော် ရှိမည်ထင်သည်။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်သွားမည်ကို တိတိ
ကျကျမသိရ။ ဧည့်ခန်းဆောင်တွင်ကား ကြက်ခြေနီမှ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်လူ
နှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးသီလတို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လူမှုဝန်ထမ်း ညွှန်မှူးချုပ်
ကိုအုန်းမြင့်က မိတ်ဆက်ပေးသဖြင့် ကြက်ခြေနီညီလာခံတက်ရန် သွားမည့်
အဖွဲ့ဟု သိရသည်။

ကျွန်တော့်ကို ရုံးက ကိုမောင်မောင်သိန်း လိုက်ပို့သည်။ ကျန်းမာ
ရေးဦးစီးဌာန ညွှန်မှူး ကိုလွန်းဝေ၊ သွားတက္ကသိုလ် မော်ကွန်းထိန်း ကိုတင်
ထွတ်တို့လည်း ပါလာကြသည်။ ပြီးတော့ အိမ်သားများ ဇနီးနှင့် သားသမီး
ခြောက်ယောက်။ ဝရန်တာကို လှမ်းအကြည့်လိုက်တွင် ကိုမောင်မောင်သိန်း
နှင့် သားအကြီးဆုံး ကိုဖိုးခွေးကိုသာ သဲသဲကွဲကွဲမြင်ရသည်။ သို့သော်
နားထဲတွင်မူ အငယ်ဆုံး ကိုဖိုးကြွက်၏ ‘အဖေကြီးရေ၊ အဖေကြီးရေ’
ဟူသောအသံကို အဆက်မပြတ် ကြားနေရသည်။ သူတို့ဘက်သို့ လှည့်ကာ
လက်ယမ်းနှုတ်ဆက်ရသည်။

မနက် ရှစ်နာရီတွင် ဖော်ကာဂျက်လေယာဉ်သည် မင်္ဂလာဒုံ
လေယာဉ်ကွင်းမှ ထွက်သည်။ လူရှစ်ဆယ်ဆုံသော လေယာဉ်တွင် လူလေး
ဆယ်ကျော်သာ ပါရာ ချောင်ချိနေသည်။ ကျွန်တော့်ဘေးတွင် အင်္ဂလန်သို့
သွားမည့် ကျောင်းသားတစ်ယောက်ရှိနေသည်။ မျက်နှာများကား အမျိုးစုံ။
တရုတ်တွေ၊ တရုတ်ကပြားတွေလည်း ပါသည်။ အပြီးပြန်များ ဖြစ်ဟန်တူ
သည်။ လက်ထဲတွင် ပုစွန်ခြောက်ထုပ်တွေ ကိုင်ထားကြသည်။ လေယာဉ်
စထွက်လျှင် လေယာဉ်မယ်က အသက်ကယ်ဗော့ကို သုံးပုံသုံးနည်းနှင့်
အောက်ဆီဂျင်ဘူးကို သုံးပုံသုံးနည်းတို့ကို ပြသသည်။ ထို့နောက် ခရီးစဉ်
ယူဘီ ၂၂၁ ၏ ပုံသန်းချိန်၊ ဆိုက်ရောက်မည့် လေယာဉ်ကွင်း၊ လေယာဉ်ပျံ
သန်းသည့်အမြင့်တို့ကို ကြေညာသည်။ လေယာဉ်မယ်မှာ မန္တလေး ကြီး
ကြီးချိတ်နှင့် ကျက်သရေရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မိုင်ငါးရာကျော် ခရီး
ကို အမြင့်ပေတစ်သောင်းနှစ်ထောင်မှ ပျံသန်းနေသည်။ ဘန်ကောက်မြို့

ဒုန်မောင်းလေယာဉ်ကွင်းသို့ ရှစ်နာရီမိနစ်ငါးဆယ်တွင် ရောက်မည်ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်သည် တိမ်တိုက်ဖြူဖြူလွလွဆီသို့ ထိုးတက်သွားပြီး ငြိမ်ငြိမ်အိအိ ကလေး ပျံနေသည်။ အောက်တွင်ကား မုတ္တမပင်လယ်ကွေ့ကို ပြာလဲ့လဲ့ မြင်ရသည်။

ခဏကြာလျှင် သံပရာရည်တိုက်သည်။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် နံနက်စာ ဗန်းကလေး ရောက်လာသည်။ ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်၊ ထောပတ်၊ ကြက်ဥအွမ်မ လက်၊ အာလူးနှစ်ခြမ်း၊ နက်စကမီး ကော်ဖီတစ်ခွက်၊ ထောပတ်ငှက်ပျောသီး တစ်လုံး ကျွေးသည်။ ပေါင်မုန့်ကိုပင် ကုန်အောင်မစားနိုင်။ တို့ဘီအေစီ လည်း မဆိုးပါလား။ သို့နှင့် ရှစ်နာရီ မိနစ်ငါးဆယ်တွင် ဖော်ကာဂျက်သည် သွပ်မိုးတွေ တလက်လက်အကြား အချွန်အတက်အဆောက်အအုံတွေ အကြားမှ ဝေ့ကာဝဲကာ ဒုန်မောင်းကွင်းသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ လေယာဉ်မှဆင်း လျှင် ထရော်လီကားတစ်ခုပေါ်သို့ တက်ကာလိုက်ခဲ့သည်။

ထရော်လီပေါ်တွင် စာရွက်ကလေးကိုင်ကာ လူရှာနေဟန်တူသည့် ဘီအေစီအမှုထမ်းတစ်ယောက်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ဆီသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာကာ 'ဦးကျော်အောင် မဟုတ်လား' ဟု မေးသည်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ခေါင်းထဲ တွင်လည်း အင်း မဆိုးဘူး၊ အသိတော့ တွေ့ရပြီဟု မှတ်ထားလိုက်သည်။ သူသည် ဦးမျိုးထွန်းဖြစ်သည်။ သူ့ခယ်မ မခင်သန်းမှာ ကျွန်တော်တို့ဌာနတွင် အမှုထမ်းနေသည်။

ကျွန်တော်ကား အညာသားဖြစ်ရာ ဘန်ကောက်မြို့က ဒုန်မောင်း လေယာဉ်ကွင်းတွင် ယောင်ချာချာဖြစ်နေရန် ဘန်ကောက်ရှိ ဘီအေစီ အမှုထမ်း ဦးမျိုးထွန်းထံ ကြိုတင်စာရေးပြီး အကူအညီပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံ ခိုင်းထားရသည်။ ဒုန်မောင်းလေယာဉ်ကွင်း၊ ဟောင်ကောင်လေယာဉ်ကွင်း၊ တိုကျိုလေယာဉ်ကွင်းတို့တွင် မယောင်မလည်နှင့် ပစ္စည်းမေ့ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်တို့ကို ကြားဖူးလှပြီ၊ ဖတ်ဖူးလှပြီ။

'ဦးကျော်အောင် အထဲမှာပဲ စောင့်နေပေါ့၊ ဘာနဲ့ဆက်လိုက်မှာလဲ၊ ကေအယ်အမ်နဲ့မဟုတ်လား၊ ဆယ့်နှစ်နာရီမှ ထွက်ရမှာပဲ'

ဟုတ်သည်။ ကျွန်တော်၏ ခရီးကို ကေအယ်အမ် လေယာဉ်နှင့် ဆက်ရမည်။ မနီလာမှတစ်ဆင့် တိုကျိုကို သွားရမည်။ ခရီးစဉ်နံပါတ် ကေအယ်လ် ၈၆၁ ကို ဒုန်မောင်းကွင်းမှ စောင့်စီးရမည်။

ဦးမျိုးထွန်းသည် ထရော်လီပေါ်ရှိ မြန်မာများ၊ တရုတ်ကပြားများနှင့် စကားပြောနေသည်။ တချို့က စင်ကာပူသွားမည်။ တချို့က ကွာလာလမ် ပူသွားမည်။ တချို့က ဟောင်ကောင် သွားမည်။ အနောက်ခရီး ဆက်ကြ မည့်သူများလည်း ရှိသေးသည်။

ဦးမျိုးထွန်းက...

ဦးကျော်အောင် ဘာမှပြစရာမလိုဘူး...၊ ဒီမှာပဲစောင့်နေ...၊ တော်ကြာ ကေအယ်အမ်က လေယာဉ်မယ် လာလိမ့်မယ်...၊ သူ့ကို လက်မှတ်ပြလိုက်၊ ဒါပါပဲ...၊

‘ကျွန်တော့် ပစ္စည်းတွေရော...’

‘မလိုဘူး ဦးကျော်အောင်၊ တစ်ခါတည်း တိုကျိုပါသွားမယ်...၊ ကျွန်တော်တို့ကပဲ ကေအယ်အမ်ကို ပြောင်းပေးလိုက်မယ်...၊ တိုကျိုရောက် မှ ယူပေတော့’

ဦးမျိုးထွန်းသည် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြီး လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားသည်။ စောစောကမူ ကျွန်တော်သည် ပစ္စည်းတွေ ချာချာလည်နေသည်ဆိုသော အဝိုင်းကြီးကို ရှာနေသည်။ မတွေ့ရ။ ကျွန်တော်ကား ဘန်ကောက်မြေ နင်းရုံသာနင်းပြီး ထိုင်းမြေထဲသို့ တရားဝင် မဝင်သောခရီးသည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဘာမျှပြစရာမလို၊ အဆောက်အအုံ ထဲမှာပဲနေ။ ကိုယ့်လေယာဉ်လာတော့ တက်လိုက်သွား။ သည်သဘောဖြစ်မှာ ပဲ။ သို့သော် ယောင်ချာချာအဖြစ်ကား ရှိန်မသေသေး။ တော်ကြာ ဒုန်မောင်း တွင် ကျန်နေရစ်မှဖြင့် အခက်။

ထို့ကြောင့် ကေအယ်အမ် လေယာဉ်မယ်ကို ရှာရသည်။ လွယ် အိတ်နှစ်လုံးလွယ်ကာ ဟိုဟိုသည်သည်လျှောက်သည်။ အဆောက်အအုံကား ကျယ်သည်။ လွယ်အိတ်နှစ်လုံးတွင်လည်း ပစ္စည်းအပြည့်။ သို့သော် ကိစ္စ မရှိ။ ကျွန်တော့်ကို ဖမာ(ဗမာ)မှန်းသိအောင် “ရှေ့သို့” လွယ်အိတ်ကို ပခုံးကမဖြုတ်ဘဲ လွယ်ထားသည်။ ခရီးဖော် ရှာသည်။ မတွေ့။ အားလုံး လိုလိုပင် အနောက်သို့ ခရီးဆက်ကြသူများဖြစ်သည်။ အရှေ့ခရီးသည်မပါ။ ကွင်းထဲတွင်လည်း လေယာဉ် တစ်စီးပြီးတစ်စီး ထိုးဆိုက်နေသည်။ ကေ အယ်အမ်။ ဂျေအေအယ်(ဂျပန်လေကြောင်း)။ အမ်အက်စ်အေ(မလေးရှား လေကြောင်း)။ အက်စ်အိုင်အေ(စင်ကာပူလေကြောင်း)။ ပြန်ကြားရေးဌာနမှ အမျိုးသမီးလေးက ခရီးစဉ် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကြေညာနေသည်။

‘...ပရာဆတ်’

‘ကျေးဇူးပြု၍ နားဆင်ပါရှင်...’

“ပရာဆတ်” ဟု နားထဲတွင် ကြားရသည့်အသံကို ဘာသာပြန်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ပရာဆတ်ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မည်။ သို့သော်လည်း ထိုင်းဘာသာ ကြေညာချက်အပြီးတွင် အင်္ဂလိပ်လို ပြောသဖြင့် ‘ကျေးဇူးပြု၍ နားဆင်ပါရှင်...’ ကား သေချာသည်။ ဘယ်လေယာဉ် ဘယ်တော့ရောက်မည်။ ဘယ်လေယာဉ် ဘယ်အရပ်သို့ ဘယ်အချိန်ထွက်မည်။ ဂျေအေအယ် ခရီးစဉ်နံပါတ် ၇၆၀ ဖြင့် လိုက်မည့်ခရီးသည်များ ဂိတ်နံပါတ် ၃ မှ ထွက်ခွာကြပါ။ ယခု အဲယားအင်ဒီးယား(အိန္ဒိယလေကြောင်း)ဆိုက်ပါတော့မည်။ ဤသို့ သတင်းကြေညာနေသည်။ ကိုယ့်ခရီးစဉ် နံပါတ်အတိုင်း ကိုယ့်လေယာဉ်ကိုယ် စောင့်မျှော်နားစွင့်ပေတော့။

ကျွန်တော်ကား နားတစွင့်စွင့်နှင့် ခရီးစဉ်နံပါတ် ကေအယ် ၈၆၁ ကို စောင့်မျှော်နေရသည်။ ဟော...ကြေညာပါပြီ။ သို့သော် ဒုက္ခခံပေဦး။ ကေအယ် ၈၆၁ တစ်နာရီနောက်ကျမည်။ သို့ဖြစ်ရာ မူလက ဆယ့်နှစ်နာရီ ထွက်မည့်အစီအစဉ်မှာ နောက်သို့ တစ်နာရီရွေ့သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းများ ရောင်းသည့်ဆိုင်တို့တွင် အချိန်ဖြုန်းနိုင်ချိန် ပိုလာသည်။

ဒုန်မောင်းလေယာဉ်ကွင်းအဆောက်အအုံတွင် ဈေးဆိုင်အတော် လေးများများရှိသည်။ အကောက်ခွန်လွတ်ဆိုင်များအပြင် တခြားထိုင်းပစ္စည်းများရောင်းသည့်ဆိုင်တို့လည်းရှိသည်။ သစ်ခွပန်းဆိုင်ကအစ ပိုးလည်စည်းဆိုင်၊ အင်္ကျီ၊ လက်ဝတ်လက်စား၊ ရတနာရွှေထည် စသည်တို့အထိ ပစ္စည်းစုံလှသည်။ စားသောက်ဆိုင်၊ အရက်ဆိုင်လည်းရှိသည်။ တစ်ဖက်အစွန်မှ တစ်ဖက်အစွန်သို့ ကိုက် ၁၅၀ ကျော် လျှောက်ရသည်။

ရုပ်မြင်သံကြားများမှာ မျက်နှာကြက်တွင်တစ်မျိုး၊ တိုင်မကြီးများတွင် ကပ်လျက်တစ်မျိုး ချိတ်ဆွဲထားသည်။ စောစောက လေယာဉ်အဝင်အထွက် ကြေညာသည့်အမျိုးသမီးကလေး၏ တည်ငြိမ်သောမျက်နှာကို မကြာခဏ တွေ့ရသည်။ သူ ကြေညာသည့်အခါ သူ့ရုပ်ပေါ်လာပြီး သူ့အစီအစဉ်ပြီးသွားလျှင် နောက်ဆိုက်မည့် လေယာဉ်၊ ထွက်မည့်လေယာဉ်တို့ အစဉ်အတိုင်း ရုပ်မြင်သံကြားတွင် ပေါ်နေသည်။ ငါးမိနစ်လျှင် လေယာဉ်တစ်စီး အဝင်အထွက်ရှိနေဟန်တူသည်။ မကြာခဏပင် သူ့မျက်နှာသည် ရုပ်မြင်သံကြားတွင် ပေါ်လာသည်။ သို့သော် ယခုမှ သတိရလာသည်။

ပစ္စည်းဝယ်ဖို့က အရေးမကြီး။ အရေးကြီးသည်မှာ ကေအယ်အမ်လေယာဉ် မယ်ပင်ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုသာ ဂရုတစိုက်ကြည့်နေရသည်။ အပြာနုရောင် ဂါဝန်ဝတ်ပြီး သံပရာခွံဦးထုပ်ပြာဆောင်းထားသည့် ကေအယ်အမ်လေယာဉ် မယ်လေးတစ်ယောက် ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ်လျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့အမူအရာမှာ မြူးကြွကြွ။ ကေအယ်အမ်လေယာဉ်မယ်ဆို သော်လည်း ဒတ်ချ်အမျိုးသမီးမဟုတ်။ ထိုင်းပျိုဖြူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ စောစောကပင် သူတို့တစ်သိုက် လမ်းသလားနေကြသည်။ ထိုင်းလေယာဉ် မယ်တို့နှင့် ရောမွှားနေသည်။ အဝတ်ကလည်း ခပ်ဆင်ဆင်။ နိုင်လွန်ခြေ အိတ် နံသာရောင်ကိုလည်း အားလုံးလိုလို ဝတ်ထားကြရာ ခွဲခြားမရနိုင်ဖြစ် နေသည်။ နောက်မှ ရင်ဘတ်မှ တံဆိပ်အမှတ်အသားကို ကြည့်ကာ ခွဲခြား လို့ရလာသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘီအေစီ လေယာဉ်မယ်မှာကား မန္တလေး ကြိုးကြီးချိတ်ထဘီ ဆင်ထားရာ ကြည့်လို့ယဉ်သည်။ နည်းနည်းလေးပြီးဖို့ပဲ လိုသည်။

ထိုင်းပျိုဖြူ ကေအယ်အမ်မယ်နှင့် ဆက်သွယ်ကာ ခရီးဆက်ဖို့ စီစဉ်ရသည်။ သူက ကျွန်တော့်ဆီမှ လေယာဉ်လက်မှတ်ကိုယူပြီး သူနှင့် ဆိုင်သည်ကို ဖြတ်ယူလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ခရီးစဉ်နံပါတ် ကေအယ် ၈၆၁ သည် နယူးဒေလီမှ ထွက်လာမည်။ သို့သော် တစ်နာရီနောက်ကျမည်။ ထို့ကြောင့် အအေးတစ် ခွက် သုံးဆောင်ပါဟု လက်မှတ်တစ်ခု ပေးသွားသည်။ တစ်ဖန် လေယာဉ် ပေါ် တက်ခွင့်လက်မှတ်ကိုလည်း ပေးသည်။ ယခုမှ စိတ်အေးရပြီ။ ရုပ်မြင် သံကြားကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေဖို့သာရှိသည်။ အချိန်မှာ ဆယ်နာရီခွဲခန့် ရှိနေပြီ။ သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း ဈေးဆိုင်များတွင် ရစ်ဝဲရစ်ဝဲလုပ်ကာ ဟိုဟာ လက်ညှိုးထိုး ဈေးမေး၊ ဒီဟာ လက်ညှိုးထိုး ဈေးမေးလုပ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ဝင်စားသည့် ဝယ်စရာပစ္စည်းမှာ များများစားစား ထွေထွေ ထူးထူးမဟုတ်ပါ။ စကော့စီစကီနှင့် စီးကရက်တို့သာဖြစ်ပါသည်။

ဂိုက်လေဗယ်၊ ရက်လေဘယ်၊ ဘလက်လေဘယ်၊ ဘလက်ကင် ဂိုက်။ ဘလက်လေဗယ်မရှိ။ ဝယ်သူများသဖြင့် ပြတ်သွားသည်။ ကျွန်တော် မေးသည်ကို ဆိုင်ထိုင် ထိုင်းပျိုဖြူက စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ အရက်ဈေး စာရင်းကို လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။ ကျွန်တော်ကား တောသားဖြစ်နေပြီ။ ဆိုင်မှာ ပစ္စည်းတွေ ခင်းကျင်းထားသည်။ ငှက်ထားတာမရှိ။ ရှိတာအကုန်

ရောင်းမည်။ ရောင်းမည်ဆိုသော်လည်း များများစားစား မဝယ်နိုင်။ အကောက်ခွန်လွတ် ရောင်းမည်ဖြစ်သဖြင့် တစ်ယောက် ဝိစင်နီနီပုလင်း၊ စီးကရက်နှစ် တောင့်သာ။ ပစ္စည်းစာရင်းတွင် ဈေးနှုန်းကြည့်ကာ ကြိုက်လျှင် ဝယ်၊ မကြိုက်လျှင် မဝယ်နှင့်ပေါ့၊ ဟုတ်သည်။ သို့သော်လည်း သူနှင့်တော့ အချိုးမတည့်၊ အပေါက်အလမ်းမတည့်ဟု စိတ်မှာတေးကာ တစ်ဖက်စွန့်က ဆိုင်သို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

ရက်လေဘယ်ပုလင်းကြီးနှင့် ဗင်ဆင်အင်ဟက်ဂျက် စီးရက် တစ်တောင့် ဝယ်လိုက်သည်။

ဘီအေစီပေါ် စားခဲ့သည့် ပေါင်မုန့်နှင့် ကြက်ဥအွမ်မလက်တို့ ဘယ်ရောက်ကုန်လေပြီမသိ။ လမ်းလျှောက်လိုက်ရသဖြင့် မောသွားကာ အနည်းငယ်ဆာချင်သလို ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် ကေအယ်အမ်ပေါ် ရောက်လျှင် တစ်ခုခုတော့ စားရမှာပဲဟု စဉ်းစားမိကာ အေအယ်အမ်မယ် ကလေးက ပေးသည့်လက်မှတ်ဖြင့် ကိုကာကိုလာတစ်ပုလင်း တောင်း သောက်ရင်း စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ အသင့်ပါလာသော စာရေးစက္ကူကိုထုတ်ပြီး အိမ်သို့ စာရေးသည်။ ထူးထူးထွေထွေကားမဟုတ်။ အားလုံးကို အမှတ်ရ ကြောင်း ကိုဖိုးကြွက်၏ အဖေကြီးရေ..အဖေကြီးရေဟူသော အသံမှာ နားထဲက မထွက်ကြောင်းရေးမိသည်။

ဖိုးကြွက်ကား ကျွန်တော်၏ အငယ်ဆုံး ဝမ်းမနာသားဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဂျပန်ပြည်သွားမည်ကို လေယာဉ်ပျံကွင်းသို့ သူလိုက်ပို့ချင်သည် ဟု ဖိုးကြွက်က ဆိုသည်။ ကုတ်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီဝတ်ကာ လည်စည်း စည်းထားသည့် ကျွန်တော့်အဆင်အပြင်ကို သူ တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးခဲ့။ ထို့ကြောင့် တမေ့တမော ပါးစပ်အဟောင်းသား မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကြည့်ကာ အဖေကြီးက အပြတ်သားနားတာပဲဟု ခေတ်စကားဖြင့် ချီးကျူး ထောမနာပြုသည်။ လေယာဉ်ကွင်းမလိုက်ရမနေနိုင်။ စာမရေးတတ်ရေး တတ်နှင့်ရေးကာ သူလိုချင်တာတွေလည်း မှာလိုက်သေးသည်။

သူတို့ထံ စာရေးပြီးပြီ။ ခဏကြာလျှင် ဦးမျိုးထွန်းရောက်လာပြီး လေယာဉ်တက်ခွင့် လက်မှတ်ရပြီလားဟု မေးသည်။ ကုတ်အင်္ကျီ ဘယ် ဘက်အပေါ်အိတ်တွင် ထည့်ထားရသည်ဟုဆိုသည်။ ဒါမှ သူတို့မြင်ပြီး လာခေါ်လိမ့်မည်ဟု ရှင်းပြသည်။ သဘောပေါက်ပါပြီ။ အပြာရောင်လေယာဉ် တက်ခွင့်လက်မှတ်ကလေးကို အိတ်ထဲထည့်ကာ လူမြင်ကွင်းတွင် စောင့်နေဖို့

လိုသည်။

‘ပရာဆတ်...နားဆင်ပါရှင်...မနီလာ၊ တိုကျိုထွက်မည့်ခရီးစဉ် နံပါတ် ကေအယ် ၈၆၁ ဖြင့် လိုက်ပါမည့်ခရီးသည်များ နံပါတ် ၁ အပေါက်မှ လေယာဉ်သို့ သွားကြပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ရှင်’

ကျွန်တော်လည်း ကမျောသောပါးပင် လွယ်အိတ်နှစ်လုံး လွယ်ကာ ပလတ်စတစ်နှစ်ထပ်အိတ်ကို ဆွဲလျက် နံပါတ် ၁ အပေါက်ဆီသို့ ပြေးသွားတာစုရသည်။ ထိုမှ ထရော်လီပေါ်သို့ တက်ရသည်။ ထရော်လီပုံစံမျိုး ထရေလာခေါ် နောက်တွဲကို ရှေ့က ကားတစ်စီးဖြင့် ဆွဲကာ လေယာဉ်ဆီသို့ မောင်းသွားသည်။ ဒုန်မောင်းကွင်းတွင် မိုးဖွဲဖွဲရွာနေသည်။

J

ကေအယ်အမ် ၇၄၇ ဂျက်လေယာဉ်ပျံကြီးပေါ်သို့ အမြီးပိုင်း အပေါက်မှ တက်ခဲ့သည်။ ထရော်လီပေါ်မှာလည်း ဗမာဆို၍ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း။ အပေါ်ရောက်တော့လည်း ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဘန်ကောက်မှ တက်လိုက်လာကြသူများမှာ အမေရိကန်၊ အင်္ဂလိပ်၊ ဂျပန်၊ ရုရှား၊ ကုလား၊ ဖိလစ်ပိုင်၊ ထိုင်း၊ မလေးရှား၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ တရုတ် စသည်ဖြင့် လူမျိုးပေါင်းစုံဖြစ်သည်။ ဒုန်မောင်းကွင်းထဲမှာလည်း သူတို့ပင် လမ်းသလားနေကြသည်။ လေယာဉ်ပေါ် ရောက်တော့လည်း သူတို့ပင် ပြောဆိုသွားလာကာ လမ်းသလားနေကြသည်။ သူတို့ကား ဤခရီးတွင် သွားလာနေကျမည်ဖြစ်သည်။ နှစ်ခေါက်သုံးခေါက်ပင် ကမည်မဟုတ်။ ကျောင်းသား၊ ကုန်သည်၊ သတင်းစာဆရာ၊ နိုင်ငံရေးသမား၊ ဝန်ကြီး၊ ညွန့်မှူးချုပ်၊ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တို့ ပေါင်းစုံပါကြမည်။ ဥရောပတိုက်သားတစ်ယောက်သည် နှစ်နှစ်သမီးငယ်ကို ချောနေသည်။ သူ့မိန်းမကား အိန္ဒိယအမျိုးသမီးဖြစ်သည်။ ရင်ခွင်မှာလည်း နို့စို့အရွယ်ကလေးတစ်ယောက်ကို ပွေ့ချီထားသည်။ ကျွန်တော့်မှာ မလှုပ်ရဲမရှားရဲ။ သူတို့ အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်နေရသည်။

ကေအယ်အမ် ၇၄၇ ဘိုးအင်းဂျက်လေယာဉ်ကြီးမှာ ငါးပင်လေးခန်း

အိမ်ကြီးနှင့်တူသည်။ ခရီးသည်ပေါင်း ၃၀၀ ကျော် စီးနိုင်သည်ဟုဆိုသည်။ ကျွန်တော်သည် ပဲပိုင်းညာဘက်နောက်နားက ထိုင်ခုံတစ်ခုတွင် နေရာရသည်။ ဘေးတွင် ထိုင်ခုံတစ်ခုလွတ်နေရာ လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို အပေါ်သို့ တင်ရသည်။ ရှေ့နားတွင် ဂျပန်တစ်ယောက်နှင့် အိန္ဒိယအမျိုးသားသုံးယောက် ထိုင်နေကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဘန်ကောက်မှ တက်လာကြသူများမဟုတ်။ နယူးဒေလီမှ တက်လိုက်လာကြသူများဖြစ်ကြသည်။ အိန္ဒိယသုံးယောက်မှာ လေးဆယ်တွင်း လူရွယ်များပင်ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်စတက်လျှင် လေယာဉ်မယ်က အသက်ကယ်ဗော့သုံးနည်း၊ အောက်စီဂျင်ဘူးသုံးနည်းတို့ကို ပြသည်။ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ဆယ့်နှစ်နာရီ ငါးဆယ့်ငါးမိနစ်။

လေယာဉ်မယ် ဒတ်ချ်ပျိုဖြူမှာ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ဖြစ်သည်။ အရပ်မှာ မိုးထိုးနေသည်။ မျက်လုံးက ပြာလဲ့လဲ့။ အရှေ့တိုင်းအလှ။ အရှေ့တိုင်း၏ အမူအရာမဟုတ်။ မန္တနောင်း။ သို့သော် အပြုံးပန်းကိုကား အမြဲလိုပင် ဆင်သထားသည်။ သူတို့မှာ ပြုံးရသည်ကပင် အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်နေဟန်တူသည်။ ဆက်ဆံသူအပေါင်း၏ နှလုံးသားကို ဖရဏာပီတိ ဝမ်းဆီထိစေသည့် အပြုံးမျိုးကို ကျင့်ပေးခဲ့ရာမှ ကာလကြာသော် ကျင့်သားရလာပေပြီ။ နှုတ်ခမ်းစူစူ မှန်တေတေမျက်နှာနှင့် ပြည့်ပြည့်ဝဝ ပြုံးနေသည့်မျက်နှာ။ ဒီနှစ်မျက်နှာတွင် ဘယ်ဟာက ကျက်သရေရှိပါသလဲ။ ကျက်သရေအပြုံးနှင့် ပြည်တည်တည်အပြုံးတို့ကို သေသေချာချာ ခွဲခြားမည်ဆိုလျှင် ရနိုင်ပါသည်။ လူကြီးမင်းအတွက် ကျွန်မ ဘာများဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ပါသလဲဟူသော အဓိပ္ပာယ်သည် ထိုကျက်သရေအပြုံးတွင် အပြည့်အဝပါဝင်နေသည်။

လေယာဉ်ပေါ်၌ တစ်စုံတစ်ခု ကြေညာတော့မည်ဆိုလျှင် မောင်းသံလေး စကြားရသည်။ ‘လေယာဉ်မှူး ဘယ်သူဘယ်ဝါက စကားပြောနေပါတယ်၊ ဘန်ကောက်၊ တိုကျိုခရီးမှာ ပထမတစ်ထောက် မနီလာကို ဝင်ပါမယ်၊ ဘန်ကောက်နဲ့ မနီလာဟာ ၁၇၅၀ မိုင် ဝေးပါတယ်၊ ပျံသန်းချိန် သုံးနာရီ မိနစ်နှစ်ဆယ် ကြာပါမယ်၊ မနီလာမြို့ကို ညနေလေးနာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်မှာ ရောက်ပါမယ်’

သည့်နောက်တွင်ကား လေယာဉ်မယ်တို့ အလုပ်ရှုပ်တော့သည်။ အကျွေးအမွေးစပြု။ ဦးစွာပထမ လိမ္မော်ရည်တစ်ခွက် စတိုက်သည်။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ရှေ့ရှိ ထိုင်ခုံကပ် အိတ်ကလေးထဲမှ စာအုပ်များကို

ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ တိုင်းမဂ္ဂဇင်း၊ ကေအယ်အမ် လေယာဉ်သတင်းလွှာ ဖြစ်သော ဟော်လန်သံတော်ဆင့်တို့ကို တွေ့ရသည်။ ပြီးတော့ အသင့်ခေါက် ထားသည့် စာပို့လွှာ၊ သတင်းလွှာကို ဖတ်ကြည့်လျှင် ဘန်ကောက်နှင့်မနီလာ ခရီး နေ့လယ်စာတွင် ဘာကျွေးမည်၊ မနီလာမှ တိုကျိုအသွားတွင် ဘာကျွေး မည် စသည့်စားဖွယ်စာရင်းပါသည်။ သောက်စရာစာရင်း ကြည့်လိုက်တော့ ဘာသောက်သောက် တစ်ခွက် တစ်ဒေါ်လာ။ ဘီယာကတော့ ခုနစ်ဆယ့် ငါးဆင့်။ အိတ်ထဲမှာ အသေးသုံး နှစ်ဒေါ်လာသာ ရှိတော့ရာ ဝီစကီတစ်ခွက် မှာလိုက်သည်။ သောက်ချင်ရာ မရ။ ဗက်ခြောက်ဆယ့်ကိုးသာ ရသည်။ ခဏကြာလျှင် လှည်းကလေးများ တွန်းလာကာ နေ့လယ်စာ ဗန်းကလေး များကို သယ်လာကြသည်။ လေယာဉ်ပေါ်တွင် လူသွားလမ်းနှစ်ခုရှိရာ ကျွန်တော်တို့ဘက်တွင် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ဒတ်ချ်ပျိုဖြူလေးက တာဝန်ယူ ကာ ကျွေးမွေးသည်။ မကြာမီပင် ဝီစကီတစ်ခွက် လာချသည်။ ဆိုဒါ ယူဦးမလား မေးရာ ကျွန်တော် ရေခဲငါးတုံးလောက် ထည့်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဘန်ကောက်တွင် ပူစပ်ပူလောင်ရှိသော်လည်း ပေနှစ်သောင်းကျော် ဝေဟင် ခြံမှု အနည်းငယ်စိမ့်လာသည်။

သို့သော် ပေနှစ်သောင်းကျော်တွင် ဝီစကီအွန်သည်ရော့ (ရေမရော သော ဝီစကီ)နှင့် ကျက်သရေအပေါင်းတို့ ဖြိုးဝေလျက် ရှိနေသည်။ နေ့ လယ်စာမှာ မနည်းပင် အားခဲကာ စားရမည့်အစားမျိုးဖြစ်သည်။ ပေါင်မုန့် လုံးလုံးငယ်ငယ်လေးတစ်ခု၊ ထောပတ်ခဲ၊ အမဲသားပေါင်းတစ်လွှာ၊ ဝက်သား နှစ်လွှာ၊ ဂျယ်လီဖြူနှင့်အာလူးနှစ်တုံး၊ ခရမ်းချဉ်သီးနှစ်ခြမ်း၊ ကျွန်တော့်မှာ ဝီစကီစုပ်လိုက် အမဲသားကိုလှီးကာ စားလိုက်နှင့် အချိန်ယူကာ စားနေသည်။

ရာသီဥတုမှာ ကောင်းသည်။ တစ်နေရာတွင်သာ အနည်းငယ်လှုပ် ခါသည်။ ပြီးလျှင် ကော်ဖီ၊ သကြားအိတ်၊ နို့မှုန့်အိတ်တို့ လာပေးသည်။ ကေအယ်အမ်က ကော်ဖီမှာ ကျွန်တော်တို့ ဘီအေစီက ကော်ဖီလောက် မကောင်း။ စားသောက်ပြီးလျှင် တိုင်းမဂ္ဂဇင်းကို ဖတ်သည်။ သို့သော် စိတ်မဝင်စားလှ။ အောက်ဘက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ ပင်လယ်ပြာပြာထဲတွင် ကျွန်ုပ် စိမ်းစိမ်းကလေးများကို ရေးရေးယူယူသာ မြင်ရသည်။ နေရောင် ခြည်လည်း မရှိတော့။ မိုးတိမ်နှင့် အုံ့ပျံ့ယူသာဖြစ်နေသည်။ ဝေမှောင်အုံ့ပျံ့ ဝသန်လတည်း။

မနီလာရောက်ခါနီးလေ မိုးရိပ်မိုးဆင် ပိုများလေလေဖြစ်သည်။

မိုးတိမ်တွေ ထူလာသည်။ ဤဒေသမှာ ဆိုင်ကလုန်းမုန်တိုင်း မကြာခဏ ဝှေ့ယမ်းသည့် ဒေသဖြစ်သည်။ ကျွန်းစုစုလေးတွေ လှမ်းမြင်နေရသည်။ လေယာဉ်သည် တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းလာသည်။ လေဖိအားပြောင်းသော် လည်း မသိသာ။ အောက်ငုံ့ကြည့်လိုက်လျှင် ကမ်းစပ်သို့ ပင်လယ်လှိုင်းခေါင်း ဖြူများ ပြေးသွားဝပ်ဆင်းနေသည်ကို မြင်ရသည်။ လယ်ကွင်းနှင့် သဲသောင် နှင့် လှိုင်းခေါင်းဖြူဖွေးဖွေးတို့ ဆက်စပ်နေသည် ထင်ရသည်။ လယ်ကွင်းများ ပိုများလာသည်။ ဖိလစ်ပိုင်မှာ ရာကျော်စပါး အထွက်ကောင်းသည့်ဒေသဖြစ် ရာ ထိုလယ်ကွင်းတို့မှာ အသီးထွက်ကောင်းမည့် လယ်ကွင်းများဖြစ်လေမည် လား။ တစ်ခါတစ်ရံ လယ်ကွင်းနှင့်မတူ။ နေလှန်းဆားချက်သည့်ကွင်းနှင့် တူသည်ဟု ထင်မိသည်။

သို့နှင့် မနီလာ လေယာဉ်ကွင်းသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ မဆင်းမီ လေ ယာဉ်မှူးက မနီလာမြို့တွင် အပူချိန် ၇၇ ဒီဂရီဖာရင်ဟိုက်ရှိကြောင်း ကြေညာ သည်။ လေးနာရီဆယ့်ငါးမိနစ်တွင် မနီလာသို့ ဆိုက်သည်။ ဘန်ကောက် စံတော်ချိန်နှင့် မနီလာစံတော်ချိန်မှာ တစ်နာရီကွာရာ မနီလာစံတော်ချိန် ငါးနာရီဆယ့်ငါးမိနစ်တွင် ရောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်လည်း နာရီကို တစ်နာရီ ရှေ့တိုးထားလိုက်သည်။

ကျွန်တော်စီးသည့် လေယာဉ်နောက်ပိုင်းတွင် မနီလာခရီးသည် ပါဟန်မတူ။ ဘယ်သူမျှ မလှုပ်ကြ။ လေယာဉ်ဆိုက်သည်မှာ နာရီဝက်ခန့် ကြာနေပြီ။ အောက်ငုံ့ကြည့်လိုက်လျှင် ပစ္စည်းများ အတင်အချလုပ်နေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ကား ကွင်းထဲသို့ မည်သူမျှ မဆင်းကြ။ ဆင်းခွင့်လည်း ပေးဟန်မတူ။

ခဏကြာလျှင် ခရီးဆက်တော့မည်။ လေယာဉ်ပေါ်သို့ ရဲ တစ်ယောက် တက်လာကာ ဝေါက်တော်ကီခေါ် ပိုင်ယာလက်နှင့် စကား ပြောသတင်းပို့နေသည်။ ဘိန်းဖြူရှာသည့် အဖွဲ့ကလား။ သန့်ရှင်းရေးသမား များ တက်လာကြကာ ဆေးလိပ်ခွက်များကို မှောက်သွန်လှည်းကျင်းသွားကြ သည်။ စေ့စေ့စပ်စပ်မရှိလှ၊ တော်စွလျော်စွသော ဝတ္ထုများကျေလုပ်သွားကြ ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုခဏတွင် ကျွန်တော့်ရှေ့နားနှစ်တန်းလောက်က အိန္ဒိယအမျိုး သားတစ်သိုက် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေကြသည်။ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘိန်းဖြူမိလို့ လား။ မဟုတ်။ ပျာယီးပျာယာဖြစ်နေကြသည်။ တစ်ယောက် သုတ်သီးသုတ်

ပျာ ဆင်းပြေးသွားသည်။ ဘာဖြစ်တာလဲ။ သူ့ကို ဘယ်သူမျှ လာမခေါ်။ အခေါ်စောင့်နေတာလား။ ကုလားကြီး၏ နှုတ်ခမ်းမွေးမှာ ကော့ပျံနေသည်။ အဲယားအင်ဒီယား(အိန္ဒိယလေကြောင်း)ကြော်ငြာထဲက ကုလားကြီး၏ နှုတ်ခမ်းမွေးလို အထက်သို့ ကော့ပျံကောက်ကွေးသွားသည့် နှုတ်ခမ်းမွေးတစ်စုံဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်သား ကိုဖိုးခွေးမှာလည်း နှုတ်ခမ်းမွေးတစ်စုံရှိရာ သူ့ကို မြင်တော့ ကိုဖိုးခွေးကို အမှတ်ရမိသည်။

မနီလာစံတော်ချိန် ခြောက်နာရီငါးမိနစ်တွင် တတိယခရီးတစ်ထောက် ဆက်ခဲ့သည်။ မနီလာမှ ထွက်လျှင် ထုံးစံအတိုင်း မောင်းသံလေး ကြားရကာ ခရီးစဉ်ကို ကြေညာသည်။ မနီလာနှင့် တိုကျိုသည် ၁၉၁၆ မိုင်ဝေးသည်။ ယင်းခရီးကို အမြင့်ပေ နှစ်သောင်းကျော်မှ ပျံသန်းပြီး သုံးနာရီနှင့် မိနစ်ငါးဆယ် မောင်းရမည်။ သို့ဖြစ်ရာ ည ကိုးနာရီငါးဆယ့်ငါးမိနစ်တွင် ရောက်မည်။ တိုကျို စံတော်ချိန်အရကား ဆယ်နာရီငါးဆယ့်ငါးမိနစ်တည်း။ ဆယ်တစ်နာရီ ဆိုပါစို့။

မနီလာမှ ထွက်သော် အတန်ငယ် မှောင်ရီပျိုးနေပြီ။ အထွက်တွင် လေယာဉ်ကွင်းပတ်ဝန်းကျင်၌ အိမ်ကလေးများကို ဂရုစိုက်ကြည့်မိသည်။ အားလုံးလိုလိုပင် တစ်ထပ်အိမ်ကလေးများဖြစ်ကြသည်။ သစ်သား ကာရံကာ သွပ်မိုးထားကြသည်။ နှစ်ထပ်အိမ်များမှာလည်း ကျွန်တော်တို့ ဗမာအိမ်များနှင့် တူသည်။ တောပိုင်းဖြစ်သဖြင့် တိုက်ကြီးတာကြီးရှိဟန်မတူ။ မနီလာမြို့နှင့် အတော်ဝေးဟန်တူသည်။

မနီလာမြို့သစ်တစ်ခုကို တည်ဆောက်နေသည်ဟု သိရသည်။ သူတို့မှာလည်း မြို့တော်ကြီး၏ အရိပ်ကို ခိုလှုံသူ ပေါများလာရာ စစ်ပြီးစက လူဦးရေတစ်သန်းခန့်ရှိသောမြို့သည် ယခုအခါ ခုနစ်သန်းရှိလာပြီ။ သို့ဖြစ်ရာ သမ္မတ မားကို၏ဇနီး မနီလာ ဘုရင်ခံ အိမ်လဒါမားကိုစံက မြို့သစ်စီမံကိန်းတစ်ခုဆွဲကာ တည်ဆောက်နေသည်။ မီးတလက်လက် တောက်နေသည်ကို လေယာဉ်ပေါ်မှ လှမ်းမြင်ရသည်။ ခရီးမှာ အတန်ငယ် လှမ်းသည်။ မြို့သစ်လား မမှန်းဆတတ်။ မနီလာ၏ မီးထိန်ထိန်သည် မှိန်၍မှိန်၍ ကျန်ခဲ့ပြီ။

မနီလာမှ တက်လာလျှင် ဂျပန်ခရီးသည်နှင့် အမေရိကန်ခရီးသည်တို့ အတော်များများ တက်လာကြသည်။ များသောအားဖြင့် လူငယ်လူရွယ်များသာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ဘေး အလယ်ဘက်တန်းတွင် အသက်ငါးဆယ်

ခန့်၊ ဂျပန်ကြီးတစ်ယောက် နေရာဝင်ယူသည်။ ရှေ့က ထိုင်ခုံနှစ်ခုတွင် ဂျပန်ချာတိတ်နှစ်ယောက် ရောက်လာပြီး သီချင်းနားထောင်ရန် နားကြပ် ဝယ်ကြသည်။ ကျွန်တော်ကား မဝယ်။ သူတို့လုပ်ကိုင်နေသည်ကို လေ့လာ နေသည်။ နားကြပ်ဈေးက အကြီးသား။ နှစ်ဒေါ်လာခွဲ။ ကျွန်တော့်တွင် အသေးသုံးပိုက်ဆံ သိပ်မကျန်တော့။ တစ်ဒေါ်လာသာ ရှိတော့သည်။ ကျန် သည့် ပိုက်ဆံမှာ ခရီးသွားချက်လက်မှတ်များသာ ဖြစ်သည်။ ယင်းတို့ကို လေယာဉ်ပေါ်တွင် မသုံးချင်။

သို့နှင့် ရုပ်ရှင်ပြမည်လားဟု စောင့်ကြည့်နေရသည်။ သို့သော် ရုပ်ရှင်လည်း မပြ။ မနီလာ ခရီးတစ်ထောက် နားသော်လည်း လေယာဉ် မယ်များကား မပြောင်း။ စောစောက ဟော်လန်ယူဖြူသည် ပြီးစစနှင့် လျှောက်လာသည်။ သူတို့ကား ညစာအတွက် အလုပ်များနေကြပြီ။ နေ့ လယ်စာနှင့် ညစာမှာ နီးနေသည်။ အစာမကြေသေး။ ဘန်ကောက်စံတော် ချိန်နှင့် တိုကျိုစံတော်ချိန်အကြား နှစ်နာရီတိုးသွားရာ ကျွန်တော်တို့ကို ညစာကျွေးချိန်မှာ ငါးနာရီခွဲလောက်သာ ရှိဦးမည်။

ကျွန်တော့်ရှေ့နားတွင် အမေရိကန် ချာတိတ်နှစ်ယောက်နှင့် ဂျပန် ချာတိတ်မလေးတို့မှာ တွတ်ထိုးနေကြသည်။ တခါခါရယ်ကြသည်။ အိမ်သာ သွားရင်း ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ကြသည်။ ခလုတ်တိုက်ကြသည်။ နေရာပြောင်း ထိုင်ကာ အနားကပ်ပြီး စကားပြောနေကြပြန်သည်။

လေယာဉ်မယ်သည် ဦးစွာပထမ ရေနွေးဝတ်များ လာပေးသည်။
'ဘာသောက်မလဲ'

ဟော်လန်သူက မေးသည်။ ဒီတစ်ခါ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကွန်း ညက်ဟု ပြောလိုက်သည်။ သေဟဲ့ နန္ဒိယ။ တစ်ချိန်ပြန်ပြီ။ တောသားလည်း ဆိုသေးရဲ့၊ ဗိုက်လည်း ရွံ့တွေနဲ့ဆိုသောကိန်း ဆိုက်သွားသည်။ ဟော်လန်သူ က ကွန်းညက်ကို ညစာစားပြီးမှ ပေးမည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော် သတိ လစ်သွားသည်။ ကွန်းညက်ဆိုသည်မှာ အစာကြေအောင် ညစာစားပြီးမှ သောက်ရသည့် အရက်မျိုး။ ဒါက သူတို့အလေ့အထ။ သူတို့မှာကား အရက်အမျိုးမျိုးကို အချိန်အခါအမျိုးမျိုး၊ ပွဲအမျိုးမျိုးအတွက် သူ့ပွဲနှင့်သူ သောက်စရာ အရက်သီးခြားသတ်မှတ်ထားသည်။ ပိုင်အရက်နီ၊ ပိုင်အရက် အဖြူက ထမင်းစားရင်းသောက်ရန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကား ယင်းအလေ့ အထ ခလေ့ထုံးစံတို့ကို ကျကျနနမသိ။ သို့သော် ကွန်းညက်အရက်ဟု

ခေါ်သော ဘရန်ဒီကိုကား အစာပိတ်အဖြစ် သောက်ရသည်ကို သိသည်။ ကျွန်တော့်အမှားကို အချိန်မီ ပြင်နိုင်ခွင့်ရှိသော်လည်း အခြေအနေက မပေးတော့ပြီ။

‘နောင်’ ဟူသော မောင်းသံလေးကို ကြားလိုက်ရပြီး လေယာဉ်သည် ယိမ်းထိုးတုန်ခါသွားသည်။ တစ်ခု ကြေညာတော့မည်။

‘ခါးပတ် ပတ်ထားကြပါ၊ ရှေ့နားမှာ လေဝဲကတော့တစ်ခု တွေ့ဖို့ မြင်နေပါတယ်၊ ရာသီဥတု နည်းနည်းဆိုးလာပါတယ်’ ဟု လေယာဉ်မှူးက ကြေညာသည်။

ကျွန်တော်ကား သူ မကြေညာမီကပင် မူးနောက်နောက် ရီဝေဝေ ဖြစ်နေပြီ။ ဗိုက်ထဲတွင် အစာမကြေ။ မနက်ကတည်းက ဝမ်းမသွားခဲ့ရ။ တစ်နေကုန် လေယာဉ်ပေါ်မှာချည်း ထိုင်နေရသည့်အထဲ နေ့လယ်က ဝီစကီတစ်ခွက်နှင့် ဝက်သားတို့က ဗိုက်ထဲတွင် မွေ့နှောက်နေရာ လူမှာ မအီမသာဖြစ်လာသည်။ ထိုစဉ်ခိုက် လေယာဉ်က ယိမ်းထိုးသည်တွင် ပို၍ မအီမသာဖြစ်လာသည်။ ခေါင်းလည်း နောက်ကျလာသည်။

ဥစာအဖြစ် ပေးထားသည့်အစာမှာ မတရားများနေသည်။ မတရားများသည်ဆိုခြင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ဗမာ့အစား စံချိန်နှင့် ပြောရခြင်းသာဖြစ်သည်။ အမဲသား လက်သီးဆုပ်ခန့်တစ်တုံး၊ ငါးပေါင်းနှစ်လွှာ၊ ကြက်ဥ မကျက်တကျက်ပြုတ်တစ်လုံး၊ ပေါင်မုန့်လက်သီးငယ်ခန့်တစ်ခု၊ ပူတင်း၊ အသီးအရွက်ပေါင်းတစ်ခွက်အားလုံးလိုလို တစ်ဝက်ခန့်သာ စားနိုင်သည်။

လေယာဉ်သည် သိမ့်သိမ့်ခါလာသည်။ ညာဘက်က စားပွဲလွတ်ပေါ်တွင် တင်ထားသည့် ကော်ဖီခွက်မှာ လေယာဉ်အစောင်းတွင် လျှောခနဲ ကျလာပြီး ဖိတ်စဉ်သွားသည်။ ကျွန်တော့် ဘောင်းဘီတွင် ကော်ဖီတွေ ပေကျံကုန်သည်။ ထိုခဏမှာပင် ဟော်လန်ပျိုဖြူသည် ကွန်းညက်တစ်ခွက် ကိုင်ကာ ရောက်လာသည်။

ဝမ်းနည်းပါတယ်။ မသောက်နိုင်တော့ပါ။

ဟော်လန်သူက ကျွန်တော့်အခြေအနေကို ကြည့်ကာ သနားစရာ သတ္တဝါတစ်ယောက်ပါလားဟု ထင်သွားဟန်တူသည်။ သို့သော် သူကား အပြုံးမပျက်။

‘နောင်’

တစ်စုံတစ်ခု ကြေညာပြန်ပြီ။

‘ရာသီဥတု ကောင်းလာပါပြီ။ လေယာဉ် လက်ဝဲဘက်လမ်းကြောင်းဟာ ကြည်လင်လာပါပြီ’

ဟုတ်သည်။ လေယာဉ်သည် ငြိမ်လာသည်။ မုန်တိုင်းတွေ ဝဲကတော့တွေ ကျော်လာပြီ။ သည်ဒေသမှာ မုန်တိုင်းထန်သည့် ဒေသဖြစ်သည်။ သို့တိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့ ဂျက်လေယာဉ်သည် ရာသီဥတုဒဏ် မခံရသည့် ဝေဟင်အမြင့်က ပျံသန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်လည်း ခဏတာမျှ မှေးလိုက်ရာ နေရထိုင်ရ သက်သာသွားသည်။

ရာသီဥတု ကောင်းလာပါပြီဟူ၍ အင်္ဂလိပ်လို ကြေညာအပြီးဂျပန်လို ကြေညာပြန်သည်။ ယခုမှပင် ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ကြေညာသည်ကို သတိထားမိသည်။ ဘန်ကောက်က ထွက်လာကတည်းက ကေအယ်အမ်သည် တစ်လျှောက်လုံးပင် အင်္ဂလိပ် ဂျပန် နှစ်ဘာသာဖြင့် ကြေညာခဲ့သည်ချည်းဖြစ်သည်။

အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ကြေညာရသည်ကို သဘောပေါက်ပါသည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသည် ကမ္ဘာသုံးဘာသာတစ်ခုဖြစ်နေပြီ။ သို့သော် ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ဘာလို့ကြေညာရသလဲ။ ကမ္ဘာသုံးဘာသာစကားဖြစ်နေလို့လား။ ဤသို့ကား မဟုတ်။ ဤဒေသ ဤခရီးတွင် ဂျပန်ခရီးသည် များများပါလာသည့် သဘောပင်ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ အရှေ့အာရှတွင် ဂျပန်တွေ ပို၍ ခရီးဆန်းလာသည့် သဘောဖြစ်သည်။ ဟော်လန်လေယာဉ်က သူ့လေကြောင်းတွင် ဂျပန်တို့ ပို၍စီးချင်လာအောင် မြှူဆွယ်တာလည်းဖြစ်နိုင်သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီး ပြာပုံမှထလာသော ဂျပန်သည် စီးပွားရေးအရ အသက်ရှူချောင်လာပြီး စက်မှုနိုင်ငံကြီးတစ်ခုအဖြစ် ရောက်လာရာ ကမ္ဘာအနှံ့ ဂျပန်ခရီးသည်တို့ ခြေစင်ကြာ ဖြန့်သည့်သဘောမှာ ပို၍ ပေါ်လွင်လာသည်။ ဂျပန်တွေ နေရာအနှံ့အပြား သွားနေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်သို့လည်း ဂျပန်တွေ မကြာခဏ လာနေသည်။ ကုန်သည် ဂျပန်၊ အရိုးကောက်ဂျပန်၊ ယဉ်ကျေးမှုအဖွဲ့က ဂျပန်၊ တံတားဆောက်လေ့လာရေးဂျပန်၊ ပညာရှင်ဂျပန်၊ မြန်မာစာမြန်မာစကား မြန်မာစာပေ လေ့လာသည့်ဂျပန်။ ဤသို့ဖြင့် ဂျပန်တွေ တဖွဲဖွဲလာကြသည်။ ဟုတ်သည်။ ဂျပန်တွေ လာနေပြီ။

ထိုအခါတွင်မှ ဂျပန်ခေတ်က တတ်ထားသည့် ဂျပန်စကားကို ပြန်နွှေးခဲ့လျှင် အကောင်းသား။ အဆင်ပိုပြေမည်လားဟု အောက်မေ့မိသည်။

ကျွန်တော်တို့ဆီတွင်ကား ခေတ်မီသူတို့သည် ဂျပန်စကားကို သင်နေကြပြီ။ ဘာသာခြားသိပ္ပံ၌ ဂျပန်ဘာသာသင်သူ ပိုများလာသည်။ အနည်းဆုံး စကား ပြန်လုပ်နိုင်သည်ဆိုကာ အိမ်တွင် ထိုင်နေသော အိမ်ရှင်မတို့ကလည်း ဂျပန်စာသင်ကြသည်။ တစ်ခုတော့ စိတ်သက်သာရာ ရမိသေးသည်။ ယင်း မှာ ဂျပန်ပြည် လာချင်လျှင် ဂျပန်စကား ပြောတတ်ရမည်ဟူသော အရည် အချင်းတစ်ခုကို သင်တန်းခေါ်သူတို့က မပြဋ္ဌာန်းသောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ ကျွန်တော့်တွင် မြန်မာလိုရေးထားသော ဂျပန်စကားပြော စာအုပ်တစ်ခု ပါလာသည်။ အိုဆာကာမြို့တွင် ရောက်နေသော ချစ်ဇနီး ရီမေကောင်း(စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်)အတွက် သူ့ခင်ပွန်း ကိုမြသန်း(စီးပွားရေး တက္ကသိုလ်က ဒေါက်တာ)က ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အိုဆာကာ မရောက် ခင်အကြား ကျွန်တော် ဖတ်ရှုလေ့လာနိုင်သည်ပေါ့။

တို့ကျိုရောက်ရန် အတန်ငယ် လိုသေးသည်။ နောက်ထပ် နှစ်နာရီခွဲခန့် ကြာဦးမည်။ သည်အချိန်ကို ဘယ်လို ဖြုန်းရမည်လဲ။ လေ ယာဉ်ကလည်း ငြိမ်လာရာ စာရေးလျှင် ရနိုင်မည်ဖြစ်သဖြင့် လွယ်အိတ်ထဲမှ မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ထုတ်ကာ ထွက်လာခဲ့သည့်ခရီးစဉ် အချိန်နာရီ စသည် တို့ကို ရေးမှတ်နေမိသည်။

အင်း ဘာလိုလိုနဲ့ မြန်မာပြည်ကနေပြီး မိုင်လေးထောင်ကျော်ဝေးတဲ့ ဂျပန်ပြည်ကို ငါ တကယ် ရောက်တော့မှာပါလား။ ကျွန်တော်ကား စိတ်ထဲ တွင် ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားဟု မယုံမရဲဖြစ်နေသည်။ အိပ်မက်လေများလား။

၃

၁၉၇၇ စက်တင်ဘာ ၁၉ တနင်္လာနေ့။

နေ့လယ်တစ်နာရီခန့်တွင် ကျွန်တော်သည် ဝန်ကြီးများရုံးထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်လွယ်အိတ်ထဲတွင် “နိုင်ငံခြား သွားရောက်သည့် ကာလကို အချိန်ပြည့်တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည့်ကာလ”ဟု မှတ်ယူမည်ဖြစ် ကြောင်း အမိန့်စာမိတ္တူအစောင်နှစ်ဆယ် ပါလာသည်။ ထိုအမိန့်စာမှာ ပညာရေးဝန်ကြီးဌာန ဒုတိယဝန်ကြီး အထက်တန်းပညာဦးစီးဌာန ငွေထုတ်

ကျော်အောင်
(၁၉၂၇-၂၀၀၀)

ပခုက္ကူမြို့ ပေါင်းလောင်းရှင်ရပ် အဖ ဦးကြင်မောင်၊ အမိ ဒေါ်တင်မြင့်တို့က ၁၉၂၇ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီ ၂၈ ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားသည်။ ငယ်မည်မှာ အောင်ကြည်၊ အမည်ရင်း ဦးကျော်အောင်ဖြစ်သည်။

ငါးနှစ်အရွယ်မှ ရှစ်တန်းအောင်သည်အထိ ပခုက္ကူမြို့ ဝက်စလီကျောင်းတွင် ပညာသင်ကြားသည်။ ရှစ်တန်းအောင်သည့်နှစ်တွင် စစ်ဖြစ်သည်။ ၁၉၄၆ တွင် တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲအောင်မြင်ပြီး ဆေးတက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်သည်။ သို့သော် နောက်ပိုင်းတွင် ဝိဇ္ဇာပညာရပ်သို့ ပြောင်းလဲသင်ကြားသည်။ ၁၉၅၄ တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်က ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရရှိသည်။

၁၉၄၄ ခုနှစ်တွင် ဗမာ့တပ်မတော်သို့ဝင်သည်။ ပဉ္စမပတ်ဗိုလ်သင်တန်းတက်သည်။ ၁၉၄၅ ခုနှစ် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးတွင် တိုင်း(၁) ၁၀၃ တပ်ရင်း၌ ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ ပခုက္ကူခရိုင် ပြည်သူ့ရဲဘော်အဖွဲ့အတွင်းရေးမှူး (၁၉၄၆)၊ ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားသမဂ္ဂအမှုဆောင် (၁၉၄၇-၁၉၄၉)၊ စာပေသစ်မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင် (၁၉၅၀)၊ မြန်မာ-ဆိုဗီယက်ယဉ်ကျေးမှုအသင်း၏ အတွင်းရေးမှူး (၁၉၅၂-၅၃)၊ တက္ကသိုလ်ဘာသာပြန်ဌာန (၁၉၅၅-၅၆)၊ သမိုင်းကော်မရှင် (၁၉၅၆-၅၇)၊ တက္ကသိုလ်ဘာသာပြန်နှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးဌာန (၁၉၅၇-၈၇) တို့တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

မြန်မာစာအဖွဲ့ အဖွဲ့ဝင်၊ ပခုက္ကူဦးအုံးဖေစာပေဆု ရွေးချယ်ရေး အဖွဲ့ဝင်၊ အမျိုးသားစာပေဆု စိစစ်ရွေးချယ်ရေး ကော်မတီဝင်၊ မြန်မာနိုင်ငံ စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ (၂၂-၆-၁၉၉၈ မှ ၁၃-၂-၂၀၀၀ ထိ) ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

၁၉၄၇ တွင် ပြည်သူ့ရဲဘော်ဂျာနယ်၌ စာ စတင်ရေးသည်။ ပင်ကိုရေးဝတ္ထုများတွင် နိဗ္ဗာန်ဘုံပျောက်ဆုံးခြင်း၊ အနီထဲက ကြယ်ဖြူပွင့် နှင့် သမဂ္ဂအလံတော်အောက်ဝယ် တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဘာသာပြန်ဝတ္ထု များတွင် ကူညီ၊ မြစ်ကမ်းပေါ်က စက်ရုံကလေး၊ အမှောင်ခေတ်က ချစ်သူများ၊ နှလုံးလှဆရာဝန်၊ ချုံကင်း၊ မာကိုပိုလို၊ အကောင်းမြင်သမား တို့သည် လည်းကောင်း၊ ခရီးသွားမှတ်တမ်းအဖြစ် ဓားလွတ်ကို ဆာမူရိုင်း၏ ကိုကာ ကိုလာယဉ်ကျေးမှု နှင့် ဟောင်ကောင်နွေဦးညများသည်လည်းကောင်း၊ ကျမ်းစာအုပ်များတွင် မတ်ဝါဒလမ်းညွှန်၊ လူ့သမိုင်း၊ ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင် တစ်ဆယ်နှင့် ကမ္ဘာကျော် ၁၀၀ (ညွှန်ကြား၊ မင်းကျော်တို့နှင့် ပူးတွဲရေး)တို့သည် လည်းကောင်း ထင်ရှားသည်။ တောရိုင်းမြေ [၁၉၆၇ အမျိုးသားစာပေဆု (ဘာသာပြန်)]၊ အရေးကြီးပြီ သွေးစည်းကြစို့ [၁၉၇၁ အမျိုးသားစာပေဆု (ဝတ္ထုရှည်)]၊ အို ဂျေရဆလင် [၁၉၉၅ အမျိုးသားစာပေဆု (ဘာသာပြန်၊ သုတ)]၊ နေဝင်ဘုရင်များ [၁၉၉၈ အမျိုးသားစာပေဆု (ဘာသာပြန်၊ သုတ)]၊ ရရှိခဲ့သည်။ ၁၉၈၆ တွင် နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည် ဒုတိယအဆင့်၊ ၁၉၉၉ ခုနှစ် စက်တင်ဘာ ၂၄ ရက်တွင် အရှေ့တောင်အာရှစာပေဆု (S.E.A Writers Award) ချီးမြှင့်ခံရသည်။

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် ဖေဖော်ဝါရီ ၁၃ ရက် ညနေ ၄ နာရီတွင် ရန်ကုန်မြို့ ၌ ကွယ်လွန်သည်။